

Arrest

nr. 149 750 van 16 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 19 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 februari 2015 (bijlage 20) in zoverre deze de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 mei 2009 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 11 december 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 59 870 van 18 april 2011 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 5 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.5. Op 20 juni 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 18 augustus 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.7. Op 17 november 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.8. Bij arrest nr. X van 12 januari 2012 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.6.

1.9. Op 16 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard.

1.10. Op 18 april 2012 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

1.11. Op 31 juli 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.12. Op 16 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.13. Op 6 juni 2014 doet de verzoekende partij een huwelijksaangifte.

1.14. Op 23 augustus 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart als vader van een Belgisch minderjarig kind.

1.15. Op 15 oktober 2014 verstrekt de Procureur des Konings te Brugge een negatief advies inzake het voorgenomen huwelijk van de verzoekende partij, daar het door de verzoekende partij neergelegde paspoort geen bewijs van identiteit kan vormen.

1.16. Op 29 oktober 2014 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Koksijde de voltrekking van het huwelijk.

1.17. Op 19 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. In onderhavig verzoekschrift wordt door de verzoekende partij enkel de beslissing tot weigering van verblijf aangevochten, dit is de *in casu* bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 2308.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bepalingen van het hoofdstuk van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2,

eerste lid, 4e die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. '

Ter staving van zijn identiteit legt betrokkene een 'passeport Republique de Guinee' voor. Echter blijkt uit het administratief dossier dat dit paspoort niet wordt aanvaard door het Parket van de Procureur des Konings West- Vlaanderen, afdeling Brugge dienst schijnhuwelijk naar aanleiding van hun aanvraag tot huwen. Dit werd in een schrijven gemeld dd. 15.10.2014.

Overwegende dat meneer de substituut procureur des Konings R Demeester in zijn schrijven dd. 13.10.2014 het volgende meldt:

"Uit het verhoor dd. 06.09.2014 van de politiediensten van de politiezone Westkust blijkt dat het Guinees paspoort van K.A. (...) opgestuurd werd per post: "Mon passeport que je vous ai montré, je l'ai commandé en Guinée et celui-ci m'est parvenu par la poste le 27 février 2014. J'ai payé la somme de 100 euro au monsieur qui fait les voyages vers la Guinée et lui, il a donné l'argent au nommé Suleman qui est un ami à moi.

Suleman a fait le nécessaire pour cette demande de passeport. Il a fait les démarches nécessaires. C'est lui qui me l'a envoyé (vrij vertaald) : Mijn paspoort die ik u vertoon, heb ik aangevraagd in Guinée is me toegezonden per post op 27.02.2014. Ik betaalde 100 euro aan een man die naar Guinée vertrok en hij gaf het op zijn beurt aan Suleman, een vriend van mij. Suleman deed het nodige voor het aanvragen van het paspoort. Hij heeft mijn paspoort naar mij verstuurd. "

Mijn ambt gaf op 22.09.2014 de opdracht aan de politiezone Westkust een onderzoek op echtheid te laten uitvoeren op het paspoort van K.A. (...), Uit dit onderzoek blijkt dat het paspoort vermoedelijk per post of andere manier in het bezit is gekomen van K.A. (...). De Centrale Dienst Valse en Vervalste Documenten te Brussel stelde vast dat in het paspoort geen enkele in- of uitreisstempel valt te bespeuren. Men verwijst naar de paragraaf 1 op bladzijde 32 in het paspoort waarin vermeld staat dat het document geen voorwerp kan uitmaken van een verzending via de post.

Dit duidt er op dat betrokkene naar het land van herkomst dient te gaan om het paspoort aan te vragen. Het desbetreffende document kan derhalve geen bewijs van identiteit vormen.

Een paspoort of identiteitskaart is een essentieel element om zekerheid te hebben dat er identiteit is tussen de naam, geboortedatum, geboorteplaats, handtekening van de houder en de foto van diegene die voorkomt op het paspoort of identiteitskaart, met de houder ervan, wat in casu niet het geval is.

Er wordt bijgevolg geen rekening gehouden met het voorgelegde paspoort."

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt door de verzoekende partij uiteengezet als volgt:

“De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat het voorgelegde paspoort geen bewijs van identiteit vormt., omdat het paspoort via de post werd verzonden.

De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt:

“Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bepalingen van het hoofdstuk van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.’

Ter staving van zijn identiteit legt betrokkene een ‘passeport Republique de Guinee’ voor. Echter blijkt uit het administratief dossier dat dit paspoort niet wordt aanvaard door het Parket van de Procureur des Konings West- Vlaanderen, afdeling Brugge dienst schijnhuwelijk naar aanleiding van hun aanvraag tot huwen. Dit werd in een schrijven gemeld dd. 15.10.2014.

Overwegende dat meneer de substituut procureur des Konings F. Demeester in zijn schrijven dd. 13.10.2014 het volgende meldt:

Uit het verhoor dd. 06.09.2014 van de politiediensten van de politiezone Westkust blijkt dat het Guinees paspoort van K.A. (...) opgestuurd werd per post: “(...) (vrij vertaald): Mijn paspoort die ik u vertoon, heb ik aangevraagd in Guinee is me toegezonden per post op 27.02 2014. Ik betaalde 100 euro aan een man die naar Guinee vertrok en hij gaf het op zijn beurt aan Suleman, een vriend van mij. Suleman deed het nodige voor het aanvragen van het paspoort. Hij heeft mijn paspoort naar mij verstuurd.”

Mijn ambt gaf op 22.09.2014 de opdracht aan de politiezone Westkust een onderzoek op echtheid te laten uitvoeren op het paspoort van K.A. (...). Uit dit onderzoek blijkt dat het paspoort vermoedelijk per post of andere manier in het bezit is gekomen van K.A. (...). De Centrale Dienst Valse en Vervalste documenten te Brussel stelde vast dat in het paspoort geen enkele in- of uitreisstempel valt te bespeuren. Men verwijst naar de paragraaf 1 op bladzijde 32 in het paspoort waarin vernield staat dat het document geen voorwerp kan uitmaken van een verzending via de post.

Dit duidt er op dat betrokkene naar het land van herkomst dient te gaan om het paspoort aan te vragen. Het desbetreffende document kan derhalve geen bewijs van identiteit vormen.

Een paspoort of identiteitskaart is een essentieel element om zekerheid te hebben dat er identiteit is tussen de naam, geboortedatum, geboorteplaats, handtekening van de houder en de foto van diegene die voorkomt op het paspoort of identiteitskaart, met de houder ervan, wat in casu niet het geval is.

Er wordt bijgevolg geen rekening gehouden met het voorgelegde paspoort”.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.4. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

II.1.5. Verzoekende partij meent dat verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk te werk is gegaan is bij het nemen van de thans bestreden beslissing, nota bene MET bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij had zelf bij de ambassade van Guinee de authenticiteit van het paspoort kunnen nagaan. Of verzoekende partij de opdracht kunnen geven dit te doen. Of verzoekende partij een DNA test laten uitvoeren.

Het is nota bene hetzelfde paspoort dat verzoekende partij gebruikte om haar kind te kunnen erkennen. De erkenning staat niet ter discussie. Het paspoort (dat de link met de geboorteakte moet maken waarin erkenning wordt opgenomen) wel. Begrijpe wie begrijpen kan...

In dit verband wenst verzoekende partij te verwijzen naar artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“Art. 44.<KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. [1 Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.]1 [1 Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.]1”

Verwerende partij heeft echter nagelaten dit te doen en onmiddellijk een negatieve beslissing genomen.

Verzoekende partij heeft nadat zij de thans bestreden beslissing mocht ontvangen, dan maar zelf contact opgenomen met de Guinese ambassade.

De Guinese ambassade te Brussel heeft zwart op wit bevestigd dat het neergelegde paspoort van verzoekende partij wel degelijk authentiek is (Cf. **Stuk 3** – gelegaliseerde verklaring ambassade + beëdigde vertaling):

(...)

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet wat zij nog meer kan doen om haar identiteit te bewijzen. Het neergelegde paspoort is volgens de bevoegde instantie wel degelijk authentiek. De identiteit van verzoekende partij dient dus aangenomen te worden.

II.1.6. Bovendien wordt in casu de Belgische nationaliteit van de te vervoegen persoon in België niet betwist. De band wordt evenmin betwist.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar dochter ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Noch minder werd onderzocht of de belangen van de Belgische Staat opwegen tegen de belangen van de verzoekende partij zelf.

Verzoekende partij meent dan ook dat in casu het vermeend belang van de Belgische Staat onmogelijk kan opwegen tegen het recht van verzoekende partij op een familieleven.

II.1.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel voorziet dat de beslissing dient tot stand te komen op basis van een correcte, volledige, en actuele feitenvinding.

In casu blijkt niet uit de bestreden beslissing dat met alle elementen werd rekening gehouden.

Minstens dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en op onzorgvuldige wijze tot stand kwam.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij de materiële motiveringsplicht, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie: *“4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”*

Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- (...);*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”* (eigen onderlijning)

3.4. De verzoekende partij betwist niet dat haar aanvraag om een verblijfskaart als familielid van een Belg kan geweigerd worden indien haar identiteit niet werd aangetoond, noch betwist zij het feit dat haar paspoort niet werd aanvaard door het Parket, dienst schijnhuwelijk naar aanleiding van haar aanvraag tot huwen, noch betwist zij de vaststellingen van de substituut Procureur des Konings in diens schrijven van 15 oktober 2014, dat zich in de het administratief dossier bevindt, met betrekking tot haar verklaringen en met betrekking tot de feitelijkheden betreffende het paspoort (per post of andere manier in het bezit van de genaamde K.A., geen enkele in- of uitreisstempel, paspoort vermeldt dat het geen voorwerp kan uitmaken van verzending per post). De verzoekende partij meent echter dat het paspoort authentiek is, zoals bevestigd door de Guineese ambassade te Brussel op 4 maart 2015, dat haar identiteit aldus dient aangenomen te worden.

3.5. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij betreffende het voldoen aan de voorwaarde van het aantonen van de identiteit, verwijst naar de vaststellingen van het Parket betreffende het door de verzoekende partij voorgelegde paspoort, die door de verzoekende partij aldus niet betwist worden, en naar de op basis van die vaststellingen gemaakte conclusie van het Parket dat het document (passeport Republique de Guinee) van de verzoekende partij geen bewijs van identiteit kan vormen, dat het paspoort of identiteitskaart een essentieel element is om zekerheid te hebben dat er identiteit is tussen de naam, geboortedatum, geboorteplaats, handtekening van de houder en de foto van diegene die voorkomt op het paspoort of identiteitskaart, met de houder ervan, wat *in casu* niet het geval is en dat bijgevolg geen rekening kan gehouden worden met het voorgelegde paspoort. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op basis van de haar gekende gegevens op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, gelet op de voorwaarde van artikel 40ter van de vreemdelingenwet waarbij bepaald wordt dat de ouders van een minderjarige Belg hun identiteit moeten aantonen met een identiteitsdocument, te besluiten dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

3.6. Waar de verzoekende partij meent dat haar identiteit dient aangenomen te worden gelet op de bevestiging van de Guineese ambassade te Brussel van 4 maart 2015 waaruit zou blijken dat het door de verzoekende partij voorgelegde paspoort authentiek is, wijst de Raad erop dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen kennis had van dit document, dat dateert van na de bestreden beslissing, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient immers te worden

beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad moet zich aldus, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de aan het bestuur ter kennis gebrachte feitelijke gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

3.7. In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij zelf bij de ambassade van Guinee de authenticiteit van het paspoort had kunnen nagaan of haar de opdracht had kunnen geven dit te doen, stelt de Raad vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij, betreffende een voorgelegd paspoort, te verwijzen naar een recent schrijven van 15 oktober 2014 van het Parket van de Procureur des Konings, dienst schijnhuwelijken.

Voorts wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). *In casu* dient derhalve te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. De Raad benadrukt dat waar de bestreden beslissing uitspraak doet over een door de bestuurde gevraagd voordeel, *quod in casu*, er op gewezen dient te worden dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De Raad benadrukt *in casu* dat de bestreden beslissing uitspraak doet over een door de verzoeker gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. Het komt de verzoekende partij aldus toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en het komt haar toe om bij het aanvragen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden verbonden aan het recht op verblijf als familielid van een Unieburger. Het kwam aan de verzoekende partij toe, en niet aan de gemachtigde, om haar identiteit aan te tonen.

De Raad wenst er nog op te wijzen dat de bestreden beslissing niet uitsluit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag indient.

3.8. In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij haar een DNA-test diende te laten uitvoeren op grond van artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) doch dat zij dit nagelaten heeft te doen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij eraan voorbijgaat dat de bestreden beslissing niet werd genomen omdat de bloedverwantschap met het Belgisch minderjarig kind niet werd aangetoond, doch wel op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet daar het door de verzoekende partij voorgelegde paspoort niet kan aanvaard worden als bewijs van identiteit. Gelet op het feit dat de verzoekende partij haar identiteit niet aantoonde, diende de bloedverwantschap niet onderzocht te worden en diende de verwerende partij aldus noch de akte van erkenning in ogenschouw te nemen, noch over te gaan tot een nader onderzoek dienaangaande.

3.9. De verzoekende partij wijst er nog op dat het paspoort werd gebruikt om het kind te kunnen erkennen en dat de erkenning niet ter discussie staat, doch blijkt hieruit geenszins dat de verwerende partij zich niet kon baseren op het onderzoek van het Parket betreffende het voorgelegde paspoort dat dateert van na de erkenning van het kind waarbij het paspoort werd voorgelegd doch waarbij niet blijkt dat op dat moment een onderzoek werd gevoerd naar het voor de erkenning voorgelegde paspoort.

3.10. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat gelet op de voorwaarde van artikel 40ter van de vreemdelingenwet met betrekking tot het aantonen van de identiteit door een ouder van een minderjarige Belg en gelet op de vaststellingen van het Parket van de

Procureur des Konings met betrekking tot het voorgelegde paspoort, de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om een verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging zodat het verblijf moet worden geweigerd.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk.

3.11. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwt en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.12. Wat de schending van artikel 8 van het EVRM door de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, stelt de Raad vast dat voormelde beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Derhalve kan niet ingezien worden hoe de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zou kunnen hebben.

Daarenboven wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om verblijfskaart zoals *in casu* wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene moet voldoen aan de daartoe wettelijk vastgestelde voorwaarden. Uit wat voorafgaat is gebleken dat op goede gronden werd beslist dat de verzoekende partij daaraan *in casu* niet voldoet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER